

bestemt i § 23, at Produktets Mængde og Styrke skal udmaales gennem en autoriseret Spiritusmaaler, der iøvrigt bliver leveret af Staten, og endelig er det bestemt i § 24, at naar Produktbestatningen indtræder, skal der være en særlig Klaringskjedel i Brænderiet. Disse Bestemmelser ville bevirke, at en Del mindre Brænderier, navnlig her i Kjøbenhavn, ikke ville være i Stand til at fortsætte Driften efter 1ste April 1892, fordi der i dem ikke er Plads og Veilighed til at anbringe Spiritusmaaleren, til dels ogsaa fordi der mangler Plads til Anbringelsen af en særlig Klaringskjedel. Dette Sidste gjælder dog maaste mere om Brænderierne udenfor Kjøbenhavn. Dengang Loven af 1ste April 1887 blev forhandlet og drøftet, da kjendte man i alt Fald kun den praktiske Anvendelse af den Spiritusmaaler, som vi nu bruge i Brænderierne. Senere er der kommet i Brug andetsteds en anden Spiritusmaaler, der kaldes en Prøvetager, som kun udmaaler Kvantiteten og aflægger succesive Prøver af den Spiritus, der er gaaet igennem den. Mængden faar man altsaa bestemt derigennem, og senere undersøges Styrkegraden af de i den lukkede Beholder aflagte Prøver. Man har altsaa et fuldstændigt Middel til at anvende Produktbestatningen i denne mindre fuldkomne Maaler. Forslaget gaar derfor ud paa, at det i Brænderier, hvor det Apparat, som man kalder Spiritusmaaleren, ikke kan anbringes, skal være tilladt at anbringe den omtalte Prøvetager, saa at Virksomheden altsaa kan fortsættes med Produktbestatning efter 1892. — Endvidere gaar Lovforslaget ud paa, at det tillades ogsaa at fortsætte Driften i Brænderier, som kun have een Kjedel og altsaa ikke særskilt Klaringskjedel, men dette kan dog kun tillades, hvor der er et fast Toldopsyn paa selve Stedet, idet der selvfølgelig skal ske Forsegling, hver Gang Kjedlens Brug skal skifte om fra almindelig Brænding til Klarings Brug. Det er endvidere foreslaaet, at ogsaa den nævnte lille Prøvetager skal bekostes af Statskassen, og der er i Lovforslaget foreslaaet et Beløb til Dækning af Udgifterne derved. — Endelig er det ogsaa foreslaaet, at der kan gives Tilbællelse til, at Virksomheden fortsættes uden nogen Maaler, men vel at mærke kun, naar der indrettes Beholdere, hvori Produktet samles, uden at Brændevinsbrænderen selv har nogen Afgang dertil, og som altsaa er under Toldvæsenets Luffe. Produktet bliver altsaa her baade udmaalt og graderet ved Haanden i Stedet for gennem automatisk Maaler. Forslaget gaar kun ud paa at give Toldbestyrelsen Bemyndigelse til at meddele Dispen-

lation fra Loven af 1887 i de her nævnte Punkter, men giver ikke nogen Ret for noget Brænderi til at fordrø saadan Dispensation. Jeg anbefaler dette lille Lovforslag, som jo ikke staar i nogen direkte Forbindelse med de andre Lovforslag, der i denne Samling beskæftige sig med Brændevin, og jeg anbefaler det endvidere til hurtig Behandling, for at det maatte kunne blive færdigt i denne Samling, da det vil fyldestgjøre, hvad der utvivlsomt kan kaldes et Billighedskrav fra de mindre Brænderiers Side.

Det andet Lovforslag, som jeg i Dag fremsætter, er i Grunden en gammel Bekjendt af dette Thing, idet det i særdeles Meget fuldstændig falder sammen med det Lovforslag om Told- og Skibsafgifter, som for 6 Aar siden blev vedtaget i dette Thing. De Hovedgrundfætninger, som jeg denne Gang har fulgt ved Behandlingen af dette store Emne, ere de samme som dem, der vare ledende for mig forrige Gang, og som ogsaa fandt Tilslutning hos dette Things Flertal; nemlig at man for det Første ved Fastføttelsen af Tariffen maa have for Øie at opretholde den indenlandske Industri, værne den paa vort eget Marked, og saa vidt mulig sætte den i Stand til at konkurrere paa fremmede Markeder med fremmed Produktion. Det Første vil jo kunne ske ved at bevare en passende Beskyttelse for den vedkommende Produktion. Det Andet kan kun ske — naar man da ikke ligefrem vil komme ind paa en Udsøffelspræmie, hvad jeg ikke vil være med til — ved at lette Produktionsvirksomheden her i Landet, navnlig ved saa vidt mulig at skaffe Raastoffer og Hjelpestoffer billigere tilveie for Fabrikterne, end det hidtil har været Tilfælde. For det Andet var det et Formaal ved Revisionsforsøget forrige Gang at formindste Tolden paa nødvendig Konsumartikler, navnlig saadanne, som forbruges af den store Masse i Befolkningen, uden væsentligt Hensyn til Formuetilstanden. Ved Siden deraf vare vi dengang enige om at søge et Bederlag for den herved bevirkede Nedgang ved at forhøie Tolden paa det, som man kalder Luxusvarer, og foruden paa de egentlige Luxusvarer tillige paa saadanne Artikler, som man antager forbruges af Befolkningen i Forhold til dens Velstand. Endelig for det Tredie var det et Formaal for Revisionens Bestræbelser dengang at simplificere Toldtariffen, gjøre Bestemmelserne klarere og lettere anvendelige end i den gamle Tarif. Men i de forløbne Aar har der jo fundet en Udvikling Sted i Retning af stærkere Beskyttelse hos flere af vore Naboer, og jeg ser ikke rettere end, at denne